Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 472/2026
07.05.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Милене Рашић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Мишка Манасијева и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Мишка Манасијева, адвоката Ивана Симоновића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 48/23 од 09.06.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 495/25 од 19.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 07.05.2026. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мишка Манасијева, адвоката Ивана Симоновића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 48/23 од 09.06.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 495/25 од 19.02.2026. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Врању К 48/23 од 09.06.2025. године окривљени Мишко Манасијев оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју му се урачунава време проведено на задржавању од 09.08.2023. године до 10.08.2023. године, а окривљени АА је оглашен кривим због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика и осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана по правноснажности пресуде и изречена му је мера безбедности одузимања предмета – опојне дроге „кокаин“ нето масе 0,53 грама, која ће по правноснажности пресуде бити предата ПУ Врање ради уништавања.

Истом пресудом, окривљени су обавезани на плаћање паушалног износа суду од по 15.000,00 динара, као и трошкова кривичног поступка у износу од по 6.961,50 динара, као и на плаћање трошкова кривичног поступка насталих пред ВЈТ у Врању, и то окривљени

Мишко Манасијев у износу од 34.420,00 динара, а окривљени АА у износу од 15.976,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 495/25 од 19.02.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Мишка Манасијева и пресуда Вишег суда у Врању К 48/23 од 09.06.2025. године је потврђена.

Иако бранилац окривљеног Мишка Манасијева, адвокат Иван Симоновић наводи да захтев за заштиту законитости подноси против пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 495/25 од 19.02.2026. године, из образложења захтева произилази да је исти поднет и против пресуде Вишег суда у Врању К 48/23 од 09.06.2025. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине правноснажну пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мишка Манасијева, је неоснован.

Истичући битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Мишка Манасијева у захеву наводи да су побијане пресуде засноване на незаконитим доказима и то на исказима полицијских службеника који су као сведоци пред судом износили чињенице до којих су дошли приликом вршења опсервирања и опажања окривљеног. По становишту браниоца, имајући у виду да су у односу на окривљеног биле предузимане посебне доказне радње, наведена запажања нису могла бити предмет сведочења полицијских службеника, већ су морала бити садржана у документацији сачињеној поводом спровођења тих радњи, због чега се њихови искази имају сматрати незаконитим доказима, на којима се не може заснивати правноснажна пресуда.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Мишка Манасијева, по оцени Врховног суда, нису основани.

Из списа предмета произилази да је у побијаној првостепеној пресуди чињенично стање, које у потпуности као правилно утврђено прихвата и другостепени суд, између осталог утврђено на основу исказа сведока полицијских службеника ББ, ВВ и ГГ, који су критичном приликом, као полицијски службеници вршили оперативну радњу - опсервацију окривљеног Мишка Манасијева, те непосредно посматрали његово кретање и активности, као и сусрет са окривљеним АА, примопредају новца и пакетића за који је касније утврђено да садржи опојну другу „кокаин“, након чега је уследила полицијска интервенција и проналазак опојне дроге код саокривљеног.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП је прописано да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротости са Уставом, овим закоником, другим законом или опште прихваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа.

Одредбом члана 91. ЗКП је прописано да је сведок лице за које је вероватно да ће дати обавештење о кривичном делу, учиниоцу или о другим чињеницама које се утврђују у поступку, док је чланом 92. став 1. истог законика прописано да свако лице које може да пренесе своја сазнања или опажања у вези са предметом сведочења има способност сведочења.

Такође, одредбама члана 47. став 2. тачка 3) и 50. Закона о полицији регулисано је полицијско опажање и опсервирање као полицијска радња коју полицијски службеници предузимају у вршењу послова из своје надлежности.

Полазећи од наведеног, по оцени овог суда, искази сведока наведених полицијских службеника представљају доказе који су изведени у складу са законом и нису прибављени противно члану 16. став 1. ЗКП, те се не ради о доказима на којима се пресуда не може заснивати.

Наиме, наведени сведоци – полицијски службеници су се у својим исказима изјашњавали о чињеницама и околностима везаним за сам критични догађај, које су непосредно видели и опазили, у оквиру оперативно тактичке мере, а у циљу откривања инкриминисаног понашања окривљеног Мишка Манасијевића, о којима су сведочили у кривичном поступку. Давањем исказа у својству сведока, полицајци се нису изјашњавали о садржини обавештења прибављених од окривљених или других лица, нити о садржини резултата посебних доказних радњи тајно праћење и снимање из члана 170. ЗКП, већ искључиво о сопственим непосредним запажањима и сазнањима до којих су дошли непосредним посматрањем критичног догађаја и понашања окривљеног.

При томе, супротно наводима захтева, околност да су у односу на окривљеног биле предузимане посебне доказне радње, сама по себи не чини незаконитим доказима непосредна запажања полицијских службеника, нити искључује могућност да се они о тим чињеницама испитају као сведоци у кривичном поступку.

Стога њихови искази, дати на главном претресу у присуству странака и браниоца не представљају незаконите доказе, па се неосновано наводима захтева за заштиту законитости указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У преосталом делу захтева бранилац кроз наводе да изведени докази не пружају потпуну извесност у погледу одлучних чињеница, да је суд погрешно оценио налаз и мишљење вештака у погледу начина доспевања ДНК материјала на паковање опојне дроге и да је требало применити начело in dubio pro reo из члана 16. став 5. ЗКП, суштински

оспорава оцену изведених доказа и правилност утврђеног чињеничног стања, односно указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП, док наводима да другостепени суд није разматрао жалбене наводе који се тичу потребе прецизнијег утврђивања наношења ДНК материјала, бранилац указује на повреду одредбе члана 460. ЗКП. Међутим, како повреде наведених одредаба, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, нису дозвољени разлози за подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца због повреде закона, то се Врховни суд, у разматрање и оцену ових навода захтева за заштиту законитости није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде

Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић